

BUDA FERENC

Foszlányok az időből

*légypiszkos ablaküvegek
mögül árnyékok intenek
akár a lelkiismeret
lábad is leked is remeg*

*

*ínséges napokat heteket
túlélni telet hideget
hiányokat és nincseket
lesvén hogy rád tekintsenek
égi és földi istenek*

*

*jövő? reménység? távlatok?
estig még elsétálhatok
amíg a szívem és tudóm
kifog e tikkasztó időn
egy amit biztosra mondhatok:
megértem már a tegnapot*

*

*igen: az emberek zöme
kit mire vitt az ösztöne
rontott s javított meg henyélt
óvta a létét s érdekét
élte a maga életét*

*

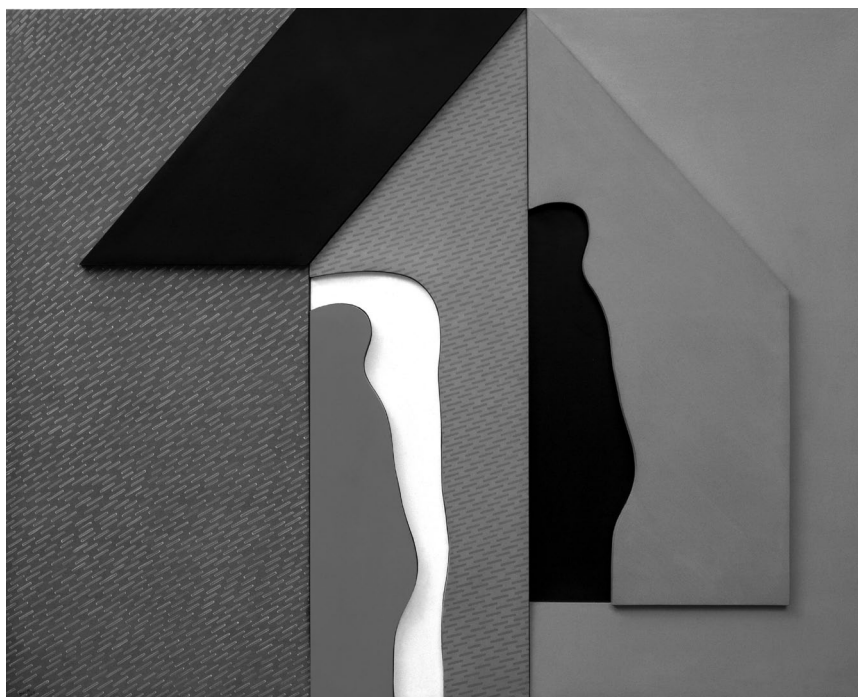
*éltem én is a magamét
hol világos volt hol sötét
szóltam öt-hat szót emberül
a többi itt maradt
belül*

Két sóhaj

*Ötven- s egynéhány éve
akiket tanítottam
nagy néha látom őket
fásultan és rogyottan
túlsúllyal vagy soványan
fájón megöregedve
csöpp kezük puha emlék
visszatér tenyerembe*

*

*A mennybolt körbefordul
tengelyét fönn ki tartja?
gomolygó úri ködben
világok messzi partja
ám te csak itt szeretnél
pár sort még fölfalazni
noha fogytán a téglá
léted tán félarasznyi
s törékeny foglatját
elejted mint a bögrét
ám addig tedd a dolgod
ha van ha nincs öröklét
s arcod még földeríti
néhány szemvillanásra
virágok ébredése
füvek megújulása*

Ember és ház (1969, festett fa, 160 × 200 cm, Magyar Nemzeti Galéria)